

ЩО УКРАЇНА ДАЛА СВОЇЙ ДІАСПОРИ

Напередодні відзначення чергової річниці проголошення незалежності України багато різних думок насувається. Виконуючи функції речника нашої діаспори при різних нагодах мені доводилось кількаразово відповідати навіть на запитання Президента України, що діаспора зробила для України. Про другу сторону цього питання спершу не приходилось багато думати, хоча в останніх роках це питання стало предметом дещо глибшого аналізу, зокрема з погляду діаспорянина. Тим паче, що Президент Зеленський у своїй інавгураційній промові налічив 65 мільйонів українців у світі. І хоча це число, можливо, трохи перебільшене, однак незаперечним є той факт, що йдеться про дуже велику родину.

Даючи відповідь на запитання, що Україна зробила для своєї діаспори, треба, мабуть, пояснити, що тут ходить не так про матеріальну допомогу, хоча стосовно діаспорян, які проживають у сусідніх з Україною державах, така допомога не зашкодила б. Польща, наприклад, діє дуже активно у цьому плані. Україна впереваж допомагає освітніми підручниками, наданням можливостей користування дипломатичними місіями тощо. Для західної діаспори українська влада організовує прийняття, нагороджує орденами тощо.

На мій погляд, треба зрозуміти й усвідомити, не що дала діаспорі влада України, а що дали українці своїй діаспорі. Відповідь – дуже багато. Для мене особисто незалежна Україна зробила моє життя зовсім інакшим і далеко кращим. Однак не пишу тільки по себе.

Сама подія проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року принесла довгоочікуване духовне піднесення для кожного свідомого українця. Напевне, цю подію пам'ятає кожний свідомий українець. Українська людина була захоплена не тільки емоціями але і раціональним усвідомленням того, що бути українцем у світовій політиці і на світовій географічній мапі – це реальний стан як з фізичним, так і з духовним змістом. Разом з тим для багатьох вперше з'явилася можливість фізично запізнати землю своїх батьків чи дідів. Для багатьох саме існування можливості торкнутися тієї «святої землі» змінило життя.

Не менш важливим стало відкриття кордонів і з протилежної сторони. Родини, які півстоліття не бачились, могли зустрінутися або й вперше побачити дітей і внуків. Виникла нагода запізнати нових друзів.

Явище так званої четвертої хвилі еміграції, яке інколи критично, а то й негативно оцінюється з погляду зменшення на-

селення України і втрати людського капіталу, разом з тим має також чимало позитивів. Четверта хвиля еміграції заповнила порожні місця діаспори. Прибули високоосвічені люди, щоправда з різною ментальністю – включно з советською і малоросійською, але в основі українці. Це, зокрема, стало відчутним в українському освітньому та культурному житті діаспори.

Для самої України не можна не помітити, що ці «заробітчани» стали ще одним поважним джерелом розвитку економіки України. Вони приїхали «заробляти», щоби допомагати своїм родинам на батьківщині. Заробітчани із закінченою вищою освітою здебільш бралися і беруться за різну роботу – дуже часто доводиться працювати не за фахом. Нічого нового в цьому немає. Мій батько, який приїхав до США у 1951 році з освітою юриста, починав першу роботу вантажником цукру. А згодом, склавши трохи капіталу став підприємцем. Проживаючи в США, ніколи не працював юристом, хіба при виконанні громадських обов'язків. Але і цього вистачало.

Сьогоднішні новоприбулі до Америки – це вчителі, музиканти, поети, редактори, а також контрактори, електрики, сантехніки і опікуни наших літніх людей. Що ми робили б без них?

У кожному випадку ці новоприбулі стали активною частиною нашої громади, нашої економії, і вповнили наші церкви і народні доми. Українська діаспора може тільки дякувати Богові й долі, що наші ряди скріпилися новим висококваліфікованим, працьовитим і порядним елементом.

Сама Україна попри всі негаразди, зокрема війни з москалями, стала об'єктом душевного захоплення та зацікавлення кожного свідомого українця. Кілька років тому моя мати, проживши 99 років, за день перед відходом у вічність, поставила мені три запитання, між ними, що там на Україні. Багато з нас прокидаються вранці з тим самим запитанням на думці.

То що дала Україна своїй діаспорі? Вона змінила наше життя. Ми живемо не тільки буденними власними побутовими справами, але думкою постійно линемо за океан. Ми запізнали нових друзів, маємо нових працівників, навіть розмовляємо частіше по-українськи і частину свого життя вже перебуваємо на землі не тільки наших батьків але й на нашій рідній також. Світ для нас, здається, став меншим та більш рідним. Завдяки незалежності, а може також і трохи завдячуючи Інтернету, ми стали великою українською національною родиною.

Многая літа, Україно та українці!

Аскольд С. ЛОЗИНСЬКИЙ (США)

Повітова Рада Сарасоти (зліва направо): Богдан Боднарук, Роман Чайковський, Роман Рондяк, Ігор Гронь, Michael Moran, Дарія Томашоска, Віра Боднарук, Леся Попель, Одарка Горбачевська, Оля Бабчук, Віктор Лісничий, Галя Лісничка, Володимир Шпічка